

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 306/2021
03.06.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић и Весне Субић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Драган Лазаревић, Весна Мрдаља и Слађана Милетић, адвокати из ..., против тужених: Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу и ЈВП „Србијаводе“ Београд, чији је пуномоћник Драган Крајиновић, адвокат из ..., ради исплате накнаде, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Вишег суда у Пожаревцу и Апелационог суда у Крагујевцу, у седници одржаној 03.06.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби тужене Републике Србије, изјављеној против пресуде Основног суда у Крагујевцу П 14418/16 од 20.04.2018. године, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Виши суд у Пожаревцу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 14418/16 од 20.04.2018. године, делимично је усвојен тужбени захтев па су обавезани тужени да тужиоцу, на име накнаде за бесправно заузети део земљишта – парцела ближе означених овом одлуком, солидарно плате 332.250,00 динара са законском каматом почев од 20.04.2018. године до исплате, док је одбијен захтев за камату на досуђени износ за период од 24.03.2017. до 20.04.2018. године. Истом пресудом обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка од 117.061,00 динар са законском каматом од извршности пресуде до исплате.

Против наведене пресуде тужена Република Србија је изјавила жалбу, па је предмет достављен Вишем суду у Крагујевцу, ради одлучивања о жалби, који је предмет доставио Апелационом суду у Крагујевцу, ради одређивања другог стварно надлежног суда за одлучивање у овој правној ствари. Решењем Апелационом суду у Крагујевцу Р 953/21 од 17.03.2021. године, одређен је Виши суд у Пожаревцу, као други стварно надлежан суд за поступање по жалби тужене Републике Србије изјављеној против пресуде Основног суда у Крагујевцу П 14418/16 од 20.04.2018. године.

Виши суд у Пожаревцу није прихватио своју стварну надлежност, налазећи да је за одлучивање о изјављеној жалби стварно надлежан апелациони суд, па је предмет доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Сл.гласник РС“ бр.116/08, ... и 13/16) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Сл.гласник РС“ бр.72/11, ... и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Виши суд у Пожаревцу.

Одредбом члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, прописано је да виши суд у другом степену одлучује о жалбама на одлуке основних судова и то: на решења у грађанскоправним споровима, на пресуде у споровима мале вредности и на одлуке у ванпарничним поступцима, док је одредбом члана 24. став 1. тачка 3. истог Закона, предвиђено да апелациони судови одлучују о жалбама на пресуде основних судова у грађанским споровима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности, спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 469. ЗПП, одређено је да се споровима мале вредности не сматрају спорови о непокретностима, спорови из радних односа и спорови због сметања државине.

Тужба са захтевом за исплату накнаде за трајно зауизето земљиште представља имовинско правни спор у коме је предмет тужбеног захтева новчано потраживање, које не представља спор о непокретности, како то погрешно налази Виши суд у Пожаревцу, јер спорови о непокретностима подразумевају спорове о праву својине и другим стварним правима на непокретности. Спорови са захтевом за исплату накнаде по било ком основу у вези непокретности, одредбом члана 469. ЗПП, нису изузети из правила о споровима мале вредности, па се код ове врсте спорова, оцена да ли се ради о спору мале вредности, цени управо у складу са одредбом члана 468. став 1. ЗПП.

Имајући ово у виду, као и да тужилац тужбом потражује новчани износ у висини од 332.250,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, 14.09.2016. године, од 123,1988 динара за 1 евро, представља динарску противвредност 2.696,86 евра, то се ради о жалби на пресуду у спору мале вредности, у смислу члана 468. став 1. ЗПП, па је применом члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, за одлучивање о жалби на првостепену пресуду у овој правној ствари - стварно надлежан Виши суд у Пожаревцу.

На основу изнетог, Врховни касациони суд је, применом члана 22. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић